

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6To/93/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2320010194
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 08. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Batisová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2320010194.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Batisovej a sudcov Mgr. Pavla Macháča a JUDr. Dušana Szabó, v trestnej veci proti obžalovanému A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom C., t. č. vo výkone väzby v ÚVV Leopoldov, pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 27.04.2022, č. k. 31T/16/2020-353 na verejnom zasadnutí konanom dňa 11.08.2022 v Trnave, takto

r o z h o d o l i :

I/ Podľa § 321 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku sa napadnutý rozsudok zrušuje v celom rozsahu.

II/ Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku v spojení s § 166 Trestného poriadku s poukazom na rozsudok Okresného súdu Galanta zo dňa 17.06.2020, č. k. 31T/16/2020 - 232, právoplatný vo výroku o vine v bode 2/ dňa 17.06.2020, sa obžalovaný A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom C., t. č. vo väzbe v ÚVV Leopoldov,

uznáva za vinného, že

v bode 1

dňa 16.09.2019 v čase okolo 14.00 hod. na bližšie neurčenom mieste na sídlisku Zornička v Galante po tom, čo si všimol, že sa jedná o staršieho pána a očakávajúc tak jeho menší odpor, pristúpil odzadu k poškodenému A. D., nar. XX.XX.XXXX, jednou rukou ho chytil cez hrudník, aby sa nemohol brániť, a druhou rukou mu z ľavého predného vrecka nohavíc vybral finančnú hotovosť 390 eur, následne ho pustil a z miesta činu ušiel, čím spôsobil poškodenému A. D. škodu vo výške 390 eur,

teda

proti inému použil násilie v úmysle zmocniť sa cudzej veci a čin spáchal na chránenej osobe - osobe vyššieho veku,

čím spáchal

zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona.

Z a t o s a odsudzuje:

podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona, § 37 písm. m) Trestného zákona a s použitím § 38 ods. 2, ods. 5 a § 41 ods. 2, § 42 ods. 1 Trestného zákona na súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 9 (deväť) rokov a 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona sa na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona sa ruší výrok o treste uloženom obžalovanému trestným rozkazom Okresného súdu Galanta zo dňa 10.08.2020, sp. zn. 27T/35/2020, právoplatný dňa 25.11.2020, ako aj ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku sa obžalovanému ukladá povinnosť nahradiť poškodenému A. D., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom E. XXX/X, F., škodu vo výške 342,07 eur.

Podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku sa poškodený A. D., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom E. XXX/X, F., odkazuje so zvyškom nároku na náhradu škody na civilný proces.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Galanta (ďalej aj okresný súd) zo dňa 27.04.2022, č. k. 31T/16/2020-353, v ktorom okresný súd poukázal podľa § 166 Trestného poriadku na rozsudok Okresného súdu Galanta zo dňa 17.06.2020, sp. zn. 31T/16/2020, ktorým bol obžalovaný A. B. (ďalej len obžalovaný) právoplatne uznaný vinným z nedbanlivostného prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Trestného zákona, bol obžalovaný uznaný za vinného zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

dňa 16.09.2019 v čase okolo 14.00 hod. na bližšie neurčenom mieste na sídlisku Zornička v Galante po tom, čo si všimol, že sa jedná o staršieho pána, pristúpil odzadu k A. D., nar. XX.XX.XXXX, jednou rukou ho chytil cez hrudník, aby sa nemohol brániť, a druhou rukou mu z ľavého predného vrecka nohavíc vybral finančnú hotovosť 390 €, následne ho pustil a z miesta činu ušiel, čím spôsobil poškodenému A. D. škodu vo výške 390 €.

Okresný súd postupom podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona zrušil výrok o treste, uloženom obžalovanému trestným rozkazom Okresného súdu Galanta zo dňa 10.08.2020, sp. zn. 27T/35/2020, doručený obžalovanému dňa 08.09.2020 a právoplatný dňa 25.11.2020, ako aj ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Následne obžalovanému podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 5 a § 41 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, s poukazom na § 37 písm. h), písm. m) a § 42 ods. 1 Trestného zákona, uložil úhrnný a súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 10 (desať) rokov, na výkon ktorého ho zaradil podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Zároveň mu okresný súd podľa § 76 ods. 2 a § 78 ods. 1 Trestného zákona uložil ochranný dohľad v trvaní 2 (dva) roky. Okresný súd obžalovanému tiež uložil podľa § 77 ods. 2 Trestného zákona, s poukazom na § 51 ods. 3, ods. 4 Trestného zákona počas trvania ochranného dohľadu obmedzenia a povinnosti, a to zákaz účasti na hazardných hrách, hrania na hracích automatoch a uzatvárania stávok, príkaz zamestnať sa alebo sa preukázateľne uchádzať o zamestnanie. Súčasne mu podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku uložil nahradiť poškodenému A. D., nar. XX.XX.XXXX, trvalý pobyt E. XXX/X, F. (ďalej len poškodený D.), škodu vo výške 342,07 €. Podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku poškodeného D., odkázal so zvyškom nároku na náhradu škody na civilný proces.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplynulo, že rozsudkom okresného súdu zo dňa 17.06.2020, sp. zn. 31T/16/2020 bol obžalovaný uznaný za vinného v zmysle podanej obžaloby a uložil mu nepodmienečný úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov so zaradením na jeho výkon do stredného stupňa stráženia, ochranný dohľad v trvaní 2 roky so zákazom účasti na hazardných hrách a príkazom zamestnať sa, a zaviazal ho na náhradu škody poškodenému D. vo výške 342,07 €, vo zvyšku odkázal poškodeného D. na civilný proces. Proti tomuto rozsudku okresného súdu podal odvolanie obžalovaný. Krajský súd v Trnave (ďalej len krajský súd) uznesením zo dňa 10.11.2020, sp. zn. 6To/113/2020 podľa § 321 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c) Trestného poriadku rozsudok okresného súdu zo dňa 17.06.2020, sp. zn. 31T/16/2020 zrušil vo výroku o vine v bode 1/, vo výroku o treste, spôsobe jeho výkonu, výroku o ochrannom opatrení a výroku o náhrade škody a vrátil vec okresnému

súdu na nové prejednanie a rozhodnutie. V odôvodnení krajský súd uviedol, že okresný súd pochybil, keď na hlavnom pojednávaní prečítal výpoveď poškodeného D. z prípravného konania postupom podľa § 263 ods. 3 písm. a) Trestného poriadku, keď sa uspokojil s konštatovaním príslušníkov PZ, že na adresách v C. a F. nebol zastihnutý. Krajský súd pri prieskume spisového materiálu však zistil telefonický kontakt na dcéru poškodeného D. od ktorej zistil, že sa nachádza v DSS v G.. Preto považoval takýto postup okresného súdu za predčasný. Tiež konštatoval, že skutková veta musí obsahovať okolnosti uvedené v § 139 ods. 2 Trestného zákona, že bol trestný čin spáchaný v súvislosti s postavením, stavom alebo vekom chránenej osoby, nie je postačujúce poškodeného špecifikovať iba dátumom narodenia. Úlohou okresného súdu bolo zisťovať, či môže byť poškodený D. vypočutý pred súdom a vysporiadať sa s tým a rovnako reflektovať na právny názor ohľadom spáchania trestného činu na chránenej osobe, ako aj všetkými odvolacími námietkami obžalovaného.

Okresný súd odmietol vykonať obžalovaným navrhnutý dôkaz výsluchom svedkov H. a I., keďže svedkyňa H. už pred okresným súdom vypovedala a jej opätovný výsluch nebol potrebný, a svedkyňa I. nenavrhol vypočuť osobne. Obžalovaný neuviedol ani žiadne nové skutočnosti, ohľadom ktorých by mali byť vypočuté spomínané svedkyne.

Pred prednesom záverečnej reči obžalovaný doručil okresnému súdu podanie označené ako „Námietka zaujatosti, Návrh na odňatie vecí“, ktorý odôvodnil nesprávnym postupom okresného súdu pri pojednávaní. Pre absenciu akýchkoľvek dôvodov na odňatie vecí vyhodnotil okresný súd toto podanie podľa obsahu iba ako námietku zaujatosti, o ktorej nekonal, pretože jej dôvodom bol len procesný postup orgánov činných v trestnom konaní a súdu.

Okresný súd vyhodnotil vykonané dôkazy jednotlivo aj v ich súhrne. Obžalovaný skutok namietal iba čo do použitia násilia, a tým aj kvalifikácie jeho konania ako trestného činu lúpeže. Použitie násilia mal okresný súd za preukázané výpoveďou poškodeného D., ktorý jasne a plasticky opísal priebeh skutku, najmä ako ho obžalovaný jednou rukou pridržiaval cez hrudník a druhou vybral peniaze z vrečka. U poškodeného D. okresný súd nezistil žiadny dôvod, prečo by si mal vymýšľať, s obžalovaným sa nepoznajú a nemá dôvod chcieť mu priťažičť, ešte k tomu po poučení o následkoch krivej výpovede. Uvedené konanie zapadá aj do charakteru obžalovaného, ktorý bol už viackrát za lúpež odsúdený. Obranu obžalovaného okresný súd považoval za účelovú, s cieľom zmierňovať závažnosť svojho konania a snahou o miernejší trest. Čo sa týka úvahy obhajoby o nevykazovaní známok násilia a neprekonávaní odporu, zákon na naplnenie tejto skutkovej podstaty nevyžaduje prekonávanie odporu ani nejakú minimálnu intenzitu násilia, keď stačí dokonca hrozba bezprostredného násilia. Chytenie a pridržanie obete cez hrudník možno jednoznačne považovať za použitie násilia a nie za žiadnu vreckovú krádež. V zmysle doteraz platnej a uplatňovanej judikatúry ani výnimočne malá intenzita násilia nemôže byť dôvodom pre kvalifikáciu činu ako trestného činu krádeže (R 55/1980). Priamy úmysel páchatela mal súd prvého stupňa taktiež jednoznačne preukázaný z jeho konania, keďže ako inak ako úmyselne ovládame pohyb svojich končatín, aby sme chytili niekoho odzadu cez hrudník? Náhodný či nevedomý pohyb to určite nebol. Z vykonaného dokazovania mal okresný súd tiež preukázané, že trestný čin bol spáchaný v súvislosti s vekom chránenej osoby, keď všetci svedkovia, ako aj obžalovaný opísali poškodeného D. ako starého človeka s problémovou chôdzou. To bol aj dôvod, prečo sa pri ňom obžalovaný pristavil a oslovil ho a v konečnom dôsledku aj jeden z dôvodov spáchania trestného činu.

Obžalovaný spáchal trestný čin skôr, ako mu bol doručený trestný rozkaz Okresného súdu Galanta zo dňa 10.08.2020, sp. zn. 27T/35/2020, a preto mu okresný súd uložil súhrnný trest pri zrušení výroku o treste v uvedenom trestnom konaní.

Okresný súd mohol obžalovanému uložiť súhrnný trest odňatia slobody za spáchanie jedného zločinu a dvoch prečinov v zákonnej sadzbe za trestný čin z nich najprísnejšie trestný, ktorým je zločin lúpeže podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona, a to od 7 do 12 rokov. U obžalovaného nezistil žiadnu poľahčujúcu okolnosť, ale zistil 2 priťažujúce okolnosti - spáchal viac trestných činov a bol už za trestný čin odsúdený rozhodnutiami okresného súdu vedenými pod sp. zn. 27T/35/2020 a 29T/192/2014. Keďže obžalovaný opätovne spáchal zločin, dolná hranica trestnej sadzby sa zvýšila o jednu polovicu z rozdielu dolnej a hornej hranice na 9 rokov a 6 mesiacov, a pre spáchanie viacerých úmyselných trestných činov, z ktorých aspoň jeden je zločinom, viacerými skutkami, sa horná hranica trestnej sadzby zvýšila o jednu tretinu na 16 rokov (R 32/2009). Pri určení druhu trestu, okresný súd musel zohľadniť § 34 ods. 6 Trestného zákona a ukladať trest odňatia slobody a v zmysle § 42 ods. 2 Trestného zákona ukladať trest nie miernejší ako trest uložený trestným rozkazom Okresného súdu Galanta zo dňa 10.08.2020, sp. zn. 27T/35/2020,

ktorým je nepodmienečný trest odňatia slobody. Pri určení výmery trestu prihliadol okresný súd na jeho doterajší spôsob života, početné odsúdenia, rozsah trestnej činnosti, ako i postoj k trestnej činnosti a uložil mu trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov.

Keďže obžalovaný bol v posledných 10 rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin uložený mu Okresným súdom Galanta pod sp. zn. 29T/192/2014, zaradil ho na jeho výkon do ústavu so stredným stupňom stráženia.

Obžalovanému okresný súd uložil aj ochranný dohľad vo výmere 2 roky, pretože za trestný čin lúpeže bol už v minulosti vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený okresným súdom pod sp. zn. 29T/192/2014 a sp. zn. 3T/23/2015 (ktorým bolo upustené od uloženia súhrnného trestu vzhľadom na odsúdenie na nepodmienečný trest odňatia slobody). Zároveň mu v rámci ochranného dohľadu uložil obmedzenia a povinnosti, ktorými sa napomôže jeho zaradeniu do riadneho života a zamedzí v páchaní trestnej činnosti.

V rámci adhézneho konania okresný súd rozhodoval o riadne a včas uplatnených nárokoch poškodeného D. na náhradu spôsobenej škody. V konaní bolo jednoznačne preukázané, že mu boli odcudzené peňažné prostriedky vo výške 390,- €, z ktorým mu bolo 47,93 € vrátených, preto okresný súd uložil obžalovanému nahradíť zvyšok náhrady škody vo výške 342,07 €. Poškodený si uplatnil náhradu vo výške 390,- €, preto ho okresný súd vo zvyšku odkázal na civilný proces.

Prokurátor Okresnej prokuratúry Galanta (ďalej len prokurátor) sa priamo do zápisnice na hlavnom pojednávaní vzdal práva podať odvolanie, no obžalovaný zahlásil odvolanie.

Obžalovaný podané odvolanie odôvodnil písomným podaním prostredníctvom obhajcu, v ktorom namietal, že pochybnosti vo vzťahu k všetkým obligatórnym znakom skutkovej podstaty zostali prítomné aj po vykonanom dokazovaní. Nebolo vykonané komplexné dokazovanie, pričom nepovažuje kvalifikáciu skutku v bode 1 obžaloby v intencióch lúpeže za správnu. Je toho názoru, že jeho konanie nevykazovalo znaky násilia, a to v žiadnej forme, keďže k zmocneniu sa cudzej veci došlo výlučne cestou odňatia veci, ktorú mal iný pri sebe, bez potreby použitia akejkoľvek formy sprievodného nátlaku. Ak by táto forma krádeže bola vnímaná tak extenzívne ako sa snaží prezentovať súd prvého stupňa, tak by to fakticky znamenalo podriadenie každej krádeže veci nachádzajúcej sa na poškodenom pod lúpež, ktorý záver však zákonodarca rozhodne nesledoval. Pri tzv. vreckových zlodejoch dochádza totiž vždy fakticky k istej forme fyzického kontaktu s poškodeným, ktorý však nemá byť subsumovaný pod rámec lúpeže, ako sa to deje práve v tomto prípade. Zo skutkového stavu vyplýva, že sa jednalo o fyzicky menej zdatnú osobu s istými pohybovými ťažkosťami, v dôsledku ktorých skutočností nebolo potrebné na uchopenie veci nachádzajúcej sa vo vauku prekonávať žiadny odpor. Zároveň k zákroku došlo zozadu, a teda utajeným spôsobom, ktorá okolnosť opakovane vylučuje potrebu použitia akéhokoľvek násilia. Zároveň poukázal aj na protichodnosť jeho výpovede s výpoveďou poškodeného D., ktorí výrazne odlišným spôsobom precizujú závažnosť daného činu. V dkkii prezumpcie neviny a z nej plynúcej zásady in dubio pro reo je preto na mieste v rámci existujúceho dôkazného stavu privoliť jeho výkladu o nižšej spoločenskej nebezpečnosti jeho skutku, aby bol daný čin posudzovaný len v rovine krádeže. Neprítomnosť násilia pri jeho konaní potvrdzuje aj výpoveď svedkyne prvého incidentu Vontszeműovej, ktorá uviedla, že si žiadny konflikt pri trafike nevšimla a nepostrehla ani pokus o prvé zmocnenie sa peňazí z vauku poškodeného D.. Daný úkon bol realizovaný opatrným a nenápadným spôsobom. Z uvedeného potom možno odvodiť obdobný prístup aj v rámci druhého incidentu.

Ďalej namietal, že jeho konanie malo charakter skratového a neuváženeho konania a bolo dôsledkom chvíľkového nesprávneho úsudku. Nemožno hovoriť o forme uvedomenia si, respektíve uzrozenia s okolnosťou vyššieho veku danej osoby. Konanie bolo maximálne motivované horšou pohybovou schopnosťou poškodeného D., ktorá sama o sebe neodôvodňuje prezumovanie vedomosti o veku chránenej osoby, a teda je toho názoru, že spáchanie daného skutku za použitia tohto kvalifikačného pojmu nebolo preukázané. Motivačným faktorom k spáchaniu skutku na tejto osobe bola výlučne vedomosť o tom, že disponuje hotovosťou. Vek poškodeného teda nebol pokrytý úmyslom páchatela.

Samotný úmysel sa musí vzťahovať aj na násilné konanie, ktorým chce páchatel prekonať alebo znemožniť odpor obete, pre ktorý sa inak nemôže zmocniť veci, ako aj na to, aby sa zmocnil cudzej veci v zmysle rozhodnutia R 53/1976. U neho však rozhodne úmysel smerujúci k násiliu nebol prítomný, a

preto mu tento aspekt nemožno pripisovať. Nebolo možné predpokladať ani žiadny odpor poškodeného, a preto aspekt násillia nebol vôbec potrebný ani zamýšľaný.

Vo vzťahu k skutku podľa bodu 2 obžaloby doplnil, že k spáchaniu skutku sa priznal a úprimne ho oľutoval, čo by sa malo prejavíť pri jeho vyhodnocovaní. Daný stav bol vyvolaný výlučne neschopnosťou plniť si svoju vyživovaciu povinnosť. Dochádza k nožnej absencii zavinenia, ktorá by mala za následok skutočnosť, že by uvedené konanie nemohlo byť posudzované ako trestný čin. Mal snahu nájsť si prácu, a to aj prostredníctvom brigádnickeho servisu, pri ktorých pokusoch však nebol úspešný a inú formu príjmu sa mu taktiež nepodarilo zabezpečiť. Orgány činné v trestnom konaní posudzujú otázku vyživovacej povinnosti a jej rozsahu samostatne podľa § 7 ods. 1 Trestného poriadku (R 56/1993). Nemusí tomu predchádzať výkon rozhodnutia súdu o určenom výživnom. Vzhľadom na uvedené preto nemožno pri určení danej povinnosti odkazovať iba na rozhodnutie súdu v danej veci, ale treba skúmať podmienky vyživovacej povinnosti osobitne pre potreby tohto konania. Pri rozhodovaní o vine súd rozsah vyživovacej povinnosti posudzuje samostatne, a preto môže vychádzať z iného rozsahu vyživovacej povinnosti páchatel'a, než občianskoprávny súd. Povinnosť vyživovať alebo zaopatrováť spočíva nielen v poskytovaní peňažného plnenia, ale aj v povinnosti vyživovať a zaopatrováť oprávnenú osobu v naturálnej forme, to znamená vo faktickej starostlivosti poskytovať dieťaťu stravu, oblečenie, bývanie, starostlivosť o jeho zdravie, čistotu a pod. (R 26/1982). V naznačenom smere je preto namieste posudzovať možnosť splnenia si vyživovacej povinnosti aj touto alternatívnou formou mimo povinnosti k úhrade pravidelných mesačných platieb. Aj pri posudzovaní skutku podľa tohto bodu obžaloby je teda nevyhnutné posudzovať prítomnosť zavinenia na jeho strane, pričom z protokolovaného stavu vyplýva, že aj napriek jeho aktívnej snahe nebol schopný uspieť na trhu práce, ktorý následok by nemal byť pričítaný na jeho ľarchu (podporne odkazuje na rozhodnutie R 23/1999-I.). Z doteraz uvedeného teda možno vyčítať neprítomnosť obligatórnych znakov (najmä v podobe zavinenia) v rámci skutkovej podstaty podľa bodu 2 obžaloby.

Zároveň poukázal aj na zrejmu predčasnosť prijatého výroku zo strany súdu prvého stupňa, keď nerešpektoval princíp kontradiktórnosti, ústnosti a bezprostrednosti, nakoľko nevykonal výsluch poškodeného D. na hlavnom pojednávaní, a to len s arbitrárnym poukazom na formálne splnenie podmienok v § 263 ods. 3 Trestného poriadku. Takýto rigidný prístup však v prípade klasifikovanej trestnej sadzby v horizonte 9,5 až 16 rokov považuje za neprimeraný. Vzhľadom na výšku hroziaceho trestu totiž považuje za nevyhnutné pristupovať zodpovednejšie a prísnejšie k previerke všetkých zásadných momentov (pričom výpoveď poškodeného D. je v danom prípade nosná, kľúčová a predstavuje jediný dôkaz údajného násillia).

Zápisnice o skorších výpovediach poškodeného D. považoval za tendenčné, a preto na ustálenie skutkového stavu nepostačuje iba čítanie protokolácií z prípravného konania. Poškodený D. nebol predvolávaný, respektíve predvádzaný iba na podklade jeho zdravotného stavu, ktorý konštatoval jeho zhoršenú mobilitu. Rešpektuje zhoršenie zdravotného stavu poškodeného D., ktoré by však nemalo byť na jeho ľarchu a jeho plnohodnotného práva na obhajobu. Vidí možnosť pre vykonanie výsluchu poškodeného D. prostredníctvom technologických prostriedkov vzdialenej komunikácie (telemosť, videohovor), prípadne je pripravený realizovať daný úkon v mieste pobytu poškodeného D.. V prípravnom konaní sa zúčastnil troch úkonov (možnosť jeho zabezpečenia je teda osvedčená predchádzajúcou empiriou). K zhoršeniu zdravotného stavu teda došlo aj v dôsledku plynutia času spôsobeného nekonaním bez prieťahov (aktuálny problém s výsluchom poškodeného je preto pričítateľný aj súdom). Základná podmienka, aby sa dôkaz mohol vykonať prečítaním zápisnice o výpovedi svedka, nie je v zmysle ustanovenia § 211 ods. 1 Trestného poriadku (teraz § 263 ods. 1 Trestného poriadku) splnená, ak sa má týmto dôkazom dokázať skutočnosť, ktorá má značný význam pre rozhodnutie a ktorá sa dostatočne neobjasnila ani ostatnými dôkazmi. (R 14/1966). Výpoveď poškodeného je totiž jediným dôkazom preukazujúcim prítomnosť údajného násillia, pričom táto okolnosť nebola verifikovaná priamo na pojednávaní (zápis v zápisnici nie je jednoznačný, respektíve bol spochybnený údajnou tendenčnosťou daného záznamu, a nebol ani preskúmaný kontradiktórne). Zároveň upriamil pozornosť aj na ďalšie zásadné rozpory, ktoré vyvstali pri previerke výpovedí poškodeného D., a to konkrétne pri prvotnom opise výzoru páchatel'a, ktorý opis je v zrejmom rozpore s jeho skutočnou podobou. Aj uvedený nesúlاد spôsobuje potrebu kontradiktórneho výsluchu poškodeného D. na hlavnom pojednávaní. Až po realizácii tohto dôkazu bude môcť okresný súd rozhodnúť daný prípad objektívnejšie a pri reflektovaní materiálnej pravdy, ktorá v tomto čase nemusela byť v rozsudku zachytená. V neposlednom rade treba poukázať aj na fakt, že osobné vykonanie tohto

dôkazu nariadil už krajský súd v rámci svojho zrušovacieho rozhodnutia, a teda súd prvého stupňa bol týmto pokynom nadriadeného súdu viazaný. Je toho názoru, že nevykonanie daného dôkazu priamo na hlavnom pojednávaní zakladá samo o sebe dôvod zrušenia napadnutého rozsudku v intenciách § 321 ods. 1 písm. a), b), c), d) Trestného poriadku. Poukázal na nález Ústavného súdu ČR pod sp. zn. III. ÚS/928/2020 a na nález Ústavného súdu SR PL. ÚS 106/2011. Je tiež toho názoru, že trest v sadzbe od 9,5 až 16 rokov v rámci tu zadefinovaného skutku je neprimerane prísny a nesúladný s cieľom a účelom trestania v trestnom práve.

Pri ukladaní trestu vidí možnosť pre neprihliadnutie na predchádzajúce tresty (daná skutočnosť totiž predstavuje prirážajúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona). Následne prirážajúca okolnosť podľa § 37 písm. h) Trestného zákona by mala byť konzumovaná použitím úhrnného a súhrnného trestu, kde je už táto mnohosť uplatnená. Rovnako považuje za vhodné aplikovať poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. 1) Trestného zákona, keďže sa fakticky v plnom rozsahu ku skutkom priznal, úprimne ich oľutoval a jediný rozpor vidí v neprítomnosti násillia z jeho strany. Táto drobná odchýlka od skutku prezentovaného v skutkovej vete by však nemala vylúčiť tento sebareflexívny prístup obvineného (nie je možné akceptovať túto poľahčujúcu okolnosť len pri nekritickej a účelovom prebratí celej obžaloby, keďže táto poľahčujúca okolnosť nemá nahrádzať vyhlásenie viny, ale má byť odmenou za pozitívny prístup). Pri akceptácii jeho výpočtu potom možno konštatovať prevahu poľahčujúcich okolností. Následne by s poukazom na stratovosť daného konania, ako aj 14 mesačný netrestný priebeh života pred skutkom, na priznanie viny, vyjadril vieru v možnosť uloženia trestu v dolnej hranici trestnej sadzby. Navrhol preto, aby krajský súd napadnuté výroky rozsudku súdu prvého stupňa zrušil a sám vo veci rozhodol rozsudkom vo veci v dikcii jeho odvolania alebo aby v dotknutej časti vrátil vec súdu prvého stupňa.

Následne obžalovaný doplnil odôvodnenie odvolania vlastnoručným podaním, v ktorom namietal, že neboli vykonané dôkazy, ktoré navrhol za účelom ustálenie kvalifikácie skutku, motívu a následku bez použitia násillia. Neboli splnené podmienky na rozhodnutie bez výsluchu poškodeného D. a neboli odstránené rozpory vo výpovediach svedkov a poškodeného D., nakoľko tu existuje niekoľko verzii priebehu skutku. V odôvodnení napadnutého rozsudku boli uvedené tendenčné výpovede poškodeného D., i výpoveď J. H.. Ďalej namietal absenciu znaleckého posudku u poškodeného D., ako i absenciu v jeho výpovedi, či utrpel nejakú ujmu alebo pociťoval dôvodnú obavu o svoje zdravie, život a mal byť aj vyšetrený, či bol reálne vystavený útoku na jeho osobu násillím alebo hrozbou násillia. Zároveň žiadal zväžiť tvrdenie poškodeného D.: „konanie páchatel'a bolo rýchle a sám nestihol spozorovať odcudzenie jeho peňazí a už iba videl ako od neho páchatel' utekal“. Od počiatku nepopiera spáchanie krádeže, avšak odmieta právnu kvalifikáciu lúpeže. Odmieta, že spáchal skutok na chránenej osobe. Nemal vedomosť, že poškodený je vyššieho veku alebo dôchodca. Súd prvého stupňa sa ani s touto problematikou nevysporiadal. Nesprávne tiež vyhodnotil výpoveď svedkyne J. H. v bode I obžaloby, ktorej okolnosti sa dajú prifarbiť tak, aby bol čo najprísnejšie potrestaný. Mala dôvod mu prirážať, lebo sa mu chcela pomstiť a vyvinieť sa z účasti na krádeži, čo potvrdzuje fakt, že hneď ako spolu sadli do auta a odišli ho vyzvala: „a ja z toho čo budem mať?“ Následne jej dal z odcudzených peňazí 150,- €. Postavenie J. H. ako dôveryhodnej svedkyne bolo vykonštruované. Rovnako je neprijateľné, aby okresný súd sprísnil závažnosť jeho konania, len preto, že bol už v minulosti súdne trestaný. Napadnutý rozsudok je zmätočný a neprípustný a postup okresného súdu je nezákonný.

Odôvodnenie odvolania obžalovaný doplnil ďalším vlastnoručným písomným podaním v ktorom ešte uviedol, že okresný súd ignoroval krajský súd, ktorý mu v zrušujúcom rozsudku zdôraznil, čo bude jeho povinnosťou po vrátení veci. Z toho plynie zaujatosť okresného súdu, a tiež z toho, že v napadnutom rozsudku uviedol: „zavrhnutiahodným spôsobom... po tom, čo si všimol, že sa jedná o staršieho pána...“ aby krajskému súdu zdôraznil, že vedome spáchal skutok na chránenej osobe, avšak v prvom odsudzujúcom rozsudku toto klamstvo vo výroku o vine neuviedol, lebo sa tak nikdy nevyjadril. Okresný súd uvádza v odôvodnení na strane 2 – 3 odstavce, že on ho volal do auta. Toto tvrdenie okresnému súdu nikdy nepotvrdil, avšak následne na str. 3 -4 odstavce okresný súd uvádza, že uviedol, že do auta poškodeného D. volala jeho žena J. H., čo v prípravnom konaní dvakrát uviedol aj poškodený D., avšak s týmto rozporom nepovažoval okresný súd za potrebné sa vysporiadať. On uvádza, že sa ponúkol, že pána odvezie jeho autom, avšak až potom čo ho J. H. oslovila a zavolała do auta. Preto okresný súd v stave zaujatosti voči jeho osobe skutok prezentuje ako lúpež.

Považuje za neprípustné, aby súd prvého stupňa zdôvodnil neprítomnosť poškodeného D. na hlavnom pojednávaní, preto, že je zo zdravotných dôvodov imobilný a zneužil túto informáciu v neprospech jeho osoby, hoci tomuto stavu mohol okresný súd predísť už vykonaním tohto dôkazu pred prvým odsudzujúcim rozsudkom, avšak túto svoju povinnosť zanedbal. Má podozrenie, že okresný súd vedome nezabezpečil predvedenie svedka kedy mohol, nakoľko okresný súd sa obával, že poškodený D. pred súdom vypovie pravdu o fiktívnej lúpeži. Okresný súd klame, keď v odôvodnení tvrdí, že nežiadal osobne vypočuť pred okresným súdom svedkov, čo je nepravda. Už 20.01.2021 bolo odročené hlavné pojednávanie na dobu neurčitú, kde trval na tom, aby boli svedkovia na nasledujúce hlavné pojednávanie predvolaní. Okresný súd poškodeného D. nikdy nevidel. Je nezmyselná argumentácia okresného súdu podľa ktorej keďže už v minulosti bol odsúdený za lúpež, tak akýkoľvek skutok, ktorý spácha bude vždy lúpežou. Zaujatosť okresného súdu spočíva aj v tom, že žiadal o zmenu jeho obhajcu, keďže k nemu stratil dôveru, pretože na hlavných pojednávaniach nepodával návrhy a námietky a nepožadoval zabezpečiť konkrétne dôkazy.

Okresný súd nezohľadnil skutočnosť, že sa ku skutku priznal, úprimne ho oľutoval a jediný rozpor je v tom, že nepoužil násilie. Je toho názoru, že súd prvého stupňa mu mal poľahčujúcu okolnosť priznať a má byť odmenou za jeho pozitívny prístup. Namiesto toho mu nekriticky a účelovo sprísnil trest. Okresný súd tak vychádzal z nesprávneho posúdenia skutkového a právneho stavu a napadnutý rozsudok bol prijatý za nerešpektovania procesných ustanovení. Navrhol, aby krajský súd napadnuté výroky súdu prvého stupňa zrušil a sám vo veci rozhodol v zmysle jeho odvolania. V prípade, ak by krajský súd rozhodol, že vec bude vrátená okresnému súdu na ďalšie prejednanie a rozhodnutie, aby bola trestná vec pridelená inému okresnému súdu.

Prokurátor sa k odôvodneniu odvolania nevyjadril.

Spisový materiál bol krajskému súdu riadne predložený na rozhodnutie o odvolaní obžalovaného dňa 19.07.2022.

Krajský súd vo veci vykonal verejné zasadnutie, na ktoré sa dostavil prokurátor krajskej prokuratúry, obžalovaný a jeho náhradný obhajca. Verejné zasadnutie sa konalo v neprítomnosti poškodených, nakoľko títo boli riadne a včas upovedomení o termíne. Pokiaľ ide o dokazovanie, krajský súd ho na verejnom zasadnutí nedopíňal, napriek tomu, že obžalovaný navrhol doplniť dokazovanie v zmysle jeho písomného podania zo dňa 27.07.2022. Žiadal vypočuť svedka K. L., ktorý je jeho strýko, s ktorým si z väzby voláva a dozvedel sa od neho, že bol u strýka H., J. tam došla tiež na návštevu a oni sa rozprávali, J. sa priznala, že skutok videla, že nešlo o lúpež, ale o krádež, ale na súde vypovedala inak, z pomsty, lebo sa nestará o deti. Nechce vypočuť nikoho iného, len tohto svedka, lebo je toho názoru, že je podstatný, keďže práve tomuto svedkovi sa J. H. zdôverila. Ešte upresnil, že predsa len chce vypočuť J. H. a vykonať konfrontáciu medzi ním a touto svedkyňou a rovnako žiada vykonať konfrontáciu medzi K. L. a J. H..

Krajský súd návrh na doplnenie dokazovania zamietol, nakoľko svedok K. L. nebol priamym pozorovateľom skutku, a preto k jeho priebehu nemôže nič bližšie uviesť. Jeho výsluch ohľadne dôveryhodnosti svedkyne J. H. nepovažoval krajský súd za potrebný, keďže ide o rodinného príslušníka obžalovaného, s ktorým je zjavne obžalovaný v nepretržitom kontakte a je vysoko pravdepodobné, že sa len snaží obžalovanému pomôcť pri vyvinení sa z trestnej činnosti. Krajský súd nemal za potrebné opätovne vypočuť ani J. H., nakoľko vo veci už bola kontradiktórne vypočutá a obžalovaný tak mal možnosť ju konfrontovať ohľadne jeho domnelých úvah o tom, že má ísť z jej strany o pomstu. Táto obhajobná námietka obžalovaného sa javí krajskému súdu ako nepravdivá aj z toho dôvodu, že obžalovaný mení dôvody, pre ktoré má ísť z jej strany o pomstu voči nemu. V odvolaní tvrdí, že z nej súd urobil svedka, lebo sa mu chcela pomstiť a vyvinie sa z účasti na krádeži a na verejnom zasadnutí zase tvrdí, že sa mu chcela pomstiť, lebo jej neplatí na deti. Celkovo považoval krajský súd za nadbytočné akokoľvek dokazovanie dopíňať, nakoľko rozsah dokazovania vykonaný v tejto veci bol dostatočný pre spravodlivé, stavu veci a zákonu zodpovedajúce rozhodnutie.

Prokurátor krajskej prokuratúry v konečnom návrhu uviedol, že odvolanie obžalovaného je potrebné ako nedôvodné zamietnuť, okresný súd sa vysporiadal so všetkými skutočnosťami rozhodnými pre rozhodnutie, aj pokiaľ ide o výrok o vine, aj o výrok o treste, prípadne ďalšie výroky. Náhradný obhajca uviedol, že odvolanie je dostatočne odôvodnené, avšak dovoľuje si len opakovane poukázať na to, že

okresný súd v rozpore s pokynom odvolacieho súdu znova nevykonával nosný dôkaz obžaloby - výpoveď poškodeného, dôvody, ktoré okresný súd uvádza, nepovažuje za neprekonateľné, tento výsluch mal byť podľa neho vykonaný. Zároveň poukázal na to, že kvalifikácia skutku je jednak nesprávna, zároveň neprimerane prísna, keď pri skutku nebolo použité násilie ani hrozba nejakého bezprostredného násillia, išlo o rýchly impulzívny skutok a je toho názoru, že nič iné počas trestného konania dokázané nebolo. Obžalovaný sa od počiatku priznáva, spolupracuje, preto si dovoľuje požiadať o zohľadnenie tejto skutočnosti pri rozhodovaní odvolacieho súdu. Obžalovaný sa pridržiaval svojho odvolania voči rozsudku, kde sa od samého začiatku priznával a nepopieral svoju vinu. Avšak nesúhlasí, že pri páchaní skutku bolo z jeho strany použité násilie. Daný skutok, čo spáchal, úprimne ľutuje.

Podľa § 315 Trestného poriadku, o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku, odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

Podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku, odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

- a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,
- b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo
- c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku, ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 321 ods. 1 Trestného poriadku, odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj

- a) pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby,
- b) pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie,
- c) ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy,
- d) ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona,
- e) ak je uložený trest neprimeraný, alebo
- f) ak je rozhodnutie o uplatnenom nároku poškodeného na náhradu škody v rozpore so zákonom.

Podľa § 321 ods. 2 Trestného poriadku, ak bolo odvolanie obmedzené podľa § 317 ods. 1 alebo 3, odvolací súd z dôvodu uvedeného v odseku 1 zruší len napadnutý výrok rozsudku. Ak však odvolací súd zruší hoci i len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku, odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného; vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

Krajský súd ako súd odvolací, na základe riadne a včas podaného odvolania na to oprávnenou osobou - obžalovaným - postupom podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku preskúma zákonnosť a odôvodnenosť výroku rozsudku, proti ktorému podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré

mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním obžalovaného vytýkané, prihliadal krajský súd len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Po preskúmaní predloženého spisového materiálu krajský súd zistil, že odvolanie obžalovaného je dôvodné.

Pokiaľ ide o konanie, ktoré napadnutému výroku rozsudku predchádzalo, obžalovaný mu vytýkal hneď niekoľko chýb.

Jednou z vecí, ktoré obžalovaný okresnému súdu vytýkal bolo že vo veci konal zaujatý sudca. Táto odvolacia námietka nie je dôvodná. Sudca Mgr. Stanislav Kováč sa s podaním obžalovaného označeným ako námietka zaujatosti vyrovnal na hlavnom pojednávaní konanom 27.04.2022 tak, že strany konania upovedomil, že o tejto námietke obžalovaného v zmysle ust. § 32 ods. 6 Trestného poriadku konať nebude, nakoľko je založená len na procesnom postupe súdu, čo vyplýva zo zápisnice o tomto úkone (v spise na č. l. 344 spisu). Išlo o postup plne súladný s cit. ust. Trestného poriadku, nakoľko obžalovaný skutočne svoju písomnú námietku zaujatosti z 27.04.2022 voči konajúcemu sudcovi postavil len na tom, že na hlavnom pojednávaní okresný súd podľa jeho názoru aplikoval nesprávne postupy, odmietal vykonať ním navrhnuté dôkazy. Žiadne iné skutočnosti, pre ktoré by mal byť tento zákonný sudca z prejednávania veci vylúčený, obžalovaný vo svojom podaní, ale ani na hlavnom pojednávaní, neuviedol. Nakoniec aj v odvolaní obžalovaný vyvodzoval zaujatosť sudcu Mgr. Stanislava Kováča výlučne na podklade údajných porušení jeho práv zo strany tohto sudcu, keďže tento doplnil skutkovú vetu oproti prvému odsudzujúcemu rozsudku, ponechal obžalovanému kvalifikáciu skutku ako lúpeže, nevyhovel jeho žiadosti o zmenu obhajcu, resp. keď nerozhodol vo veci v súlade s predstavami obžalovaného a pod., teda aj naďalej obžalovaný zaujatosť sudcu vyvodzoval výlučne na procesnom postupe sudcu v tejto veci. Ust. § 32 ods. 6 Trestného poriadku pritom jasne stanovuje, že ak dôvodom námietky je len procesný postup orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu v konaní, tak sa o nej nekoná.

Uznesením krajského súdu zo dňa 10.11.2020, sp. zn. 6To/113/2020 podľa § 321 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c) Trestného poriadku bol zrušený rozsudok okresného súdu zo dňa 17.06.2020, sp. zn. 31T/16/2020 vo výroku o vine v bode 1/, vo výroku o treste, spôsobe jeho výkonu, výroku o ochrannom opatrení a výroku o náhrade škody a vec bola vrátená okresnému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie. Tu dáva krajský súd obhajobe do pozornosti, že obžalovaný na hlavnom pojednávaní po zákonom poučení podľa § 257 Trestného poriadku urobil vyhlásenie o vine ku skutku v bode 2/ obžaloby, pričom prokurátor nemal k vyhláseniu obžalovaného výhrady a navrhol toto vyhlásenie prijať. Keďže okresný súd prijal vyhlásenie obžalovaného, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v bode 2/ obžaloby, akékoľvek námietky voči tomuto skutku podané prostredníctvom obhajcu sú neprípustné a krajský súd sa s nimi preto ani nezaoberal.

Krajský súd v uznesení zo dňa 10.11.2020, sp. zn. 6To/113/2020 nariadil, aby po vrátení veci okresnému súdu, tento zisťoval, či poškodený môže byť vypočutý pred súdom a podľa výsledku ho buď vypočuť alebo sa riadne vysporiadať, prečo bolo možné zápisnicu o výsluchu poškodeného D. z prípravného konania prečítať. Ďalej okresný súd mal reflektovať na právny názor krajského súdu ohľadom spáchania trestného činu obžalovaným na chránenej osobe.

Okresný súd tak postupoval v súlade s pokynom nadriadeného súdu, keď na hlavnom pojednávaní po vyčerpaní dostupných možností zabezpečiť osobnú účasť tohto svedka v konaní pred súdom, usudzujúc z toho, že poškodeného D. zdravotný stav sa zhoršil natoľko, že mu neumožňuje účasť na úkone, na ktorý bol predvolaný, keďže sa stal imobilným a inkontinentným a je v starostlivosti neurológa a psychiatra, teda ochorel na chorobu, ktorá natrvalo alebo na dlhší čas znemožňuje jeho výsluch, pristúpil podľa § 263 ods. 3 písm. a) Trestného poriadku k prečítaniu jeho výpovede z prípravného konania zo dňa 18.09.2019. Jeho nepriaznivý zdravotný stav bol oznámený Domovom sociálnych služieb G. n. o a potvrdený obvodnou lekárkou K. M. H..

Podľa § 263 ods. 3 písm. a) Trestného poriadku možno zápisnicu o výpovedi svedka prečítať aj vtedy, ak bol výsluch vykonaný spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniam tohto zákona a taká osoba zomrela alebo sa stala nezvestnou, pre dlhodobý pobyt v cudzine alebo na neznámom mieste nedosiahnuteľnou, alebo ochorela na chorobu, ktorá natrvalo alebo na dlhší čas znemožňuje jej výsluch alebo ak sa taká osoba ani na opätovné predvolanie súdu k výsluchu bez dôvodného ospravedlnenia nedostaví a jej predvedenie bolo neúspešné; ak ide o výpoveď svedka, u ktorého bol v čase jeho výpovede v prípravnom konaní, ktorá sa má prečítať, dôvodný predpoklad, že na hlavnom pojednávaní ho nebude možné vypočuť, možno jeho výpoveď prečítať len vtedy, ak bol o úkone riadne upovedomený obvinený, a ak má obhajcu, jeho obhajca.

Výpoveď svedka poškodeného D. bola realizovaná 18.09.2019, teda po vznesení obvinenia obžalovanému za stíhané skutky, o tomto úkone bol obžalovaný riadne upovedomený, o čom svedčí

doručenka založená vo vyšetrovacom spise na č. I. 140 spisu. Zo zápisnice o tomto úkone je zrejmé, že sa ho obžalovaný napriek riadnemu vyrozumieniu nezúčastnil.

Kontradiktórny charakter hlavného pojednávania je zachovaný pri prečítaní zápisnice o výpovedi svedka vtedy, ak táto výpoveď bola vykonaná kontradiktórne v prípravnom konaní, t. j. ak výsluch takého svedka bol uskutočnený za prítomnosti obžalovaného alebo jeho obhajcu alebo ak prítomnosť pri tomto úkone im bola reálne umožnená (hoci ju napr. nevyužili) a to v ktorejkoľvek fáze konania.

Obžalovaný teda mal možnosť aspoň raz poškodeného D. kontradiktórnym spôsobom vypočuť, preto právo obžalovaného na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd porušené nebolo. Atribútom spravodlivého procesu v tomto zmysle je zachovanie rovnosti strán pri vykonávaní dôkazu výsluchom svedka a splnenie požiadavky, aby aspoň raz v konaní mal obžalovaný alebo jeho obhajca možnosť položiť svedkovi potrebné otázky, prípadne aby mohol vznášať námietky proti priebehu výsluchu či proti samotnému obsahu výpovede svedka, alebo proti protokolácii výpovede. Obžalovaný, resp. jeho obhajca, musí mať vždy reálnu možnosť svoje právo na obhajobu realizovať a je len na ňom, či ho využije. Túto možnosť obžalovaný ohľadom svedka poškodeného D. mal, no nevyužil ju.

Právo na obhajobu by v danom prípade bolo u obžalovaného porušené, pokiaľ by jeho odsúdenie bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere na výpovedi osoby, ktorú nemohol nikdy vypočuť alebo dať vypočuť. (Luca proti Taliansku - rozsudok ESĽP z 27. februára 2001, Mariana Marinescu proti Rumunsku...). O taký prípad ale v tejto trestnej veci z dôvodov uvedených vyššie v texte nejde.

Vo vzťahu k takto vykonanému dôkazu na hlavnom pojednávaní nešlo o nerešpektovanie princípu kontradiktórnosti ako to v odvolacích námietkach tvrdí obžalovaný, pričom samotná úprava v Trestnom poriadku počíta s možnosťou, že môže počas trestného konania dôjsť k zhoršeniu zdravotného stavu svedka, a preto bolo podľa § 263 ods. 3 písm. a) Trestného poriadku možné zápisnicu o výsluchu poškodeného D. z prípravného konania ako dôkaz vykonať. To, že obžalovaný s týmto postupom nesúhlasí neznamena, že je tento nezákonný alebo nesprávny.

Podľa § 188 Trestného zákona,

(1) Kto proti inému použije násilie alebo hrozbu bezprostredného násillia v úmysle zmocniť sa cudzej veci, potrestá sa odňatím slobody na tri roky až osem rokov.

(2) Odňatím slobody na sedem rokov až dvanásť rokov sa páchatel potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1

a) a bezprostredne ním ohrozí život alebo zdravie viacerých osôb,

b) a spôsobí ním väčšiu škodu,

c) závažnejším spôsobom konania,

d) na chránenej osobe, alebo

e) z osobitného motívu.

Objektívna stránka trestného činu lúpeže podľa § 188 ods.1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona v tomto prípade spočívala v použití násillia ako prostriedku na prekonanie kladeného alebo očakávaného odporu (aj keď očakávaného odporu menšieho) poškodeného D.. Objektívna stránka tohto trestného činu bola preukázaná čítaním zápisnice o výsluchu poškodeného D., ktorý uviedol, že „... tam ku mne prišiel odzadu a chytil ma cez hrudník rukou a druhou rukou mi vybral z vrecka peniaze.“ Z uvedeného je tak bez pochyb zrejmé, že aby obžalovaný zamedzil odporu poškodeného D. (keďže predtým sa obžalovanému nepodarilo vybrať z vrecka poškodeného peniaze pri trafike) chytil ho odzadu cez hrudník rukou, aby sa nemohol brániť, čo je v kontexte tohto skutku považované za násilie. Dokazovanie zabezpečením znaleckého posudku, či poškodený D. utrpel ujmu alebo pociťoval obavu o život a zdravie, ktoré navrhoval obžalovaný, bolo v tomto prípade neadekvátne, pretože pre naplnenie pojmu násillia sa tu nevyžadovala fyzická ujma alebo strach, ale v chmate, ktorý zabránil poškodenému D. brániť sa.

Obžalovanému krajský súd neveril, že na obžalovaného nepoužil násilie, nakoľko jeho verzie skutku sa niekoľkokrát menili, či už v prípravnom konaní, alebo na súde, z čoho vyplýva, že tento podľa vykonaných dôkazov mení svoju výpoveď v závislosti od toho, čo považuje za najpriateľnejšiu verziu ako sa vyvinieť zo skutku. Neprítomnosť násillia nemôže potvrdiť výpoveď svedkyne I., nakoľko táto priamo pri trestnom čine nebola prítomná. To, že obžalovaný nepoužil násilie pred svedkyňou pri prvom incidentne, kde by existoval očitý svedok, čo si obžalovaný plne uvedomoval, neznamena automaticky tak ako to vykladá obhajoba, že ho nepoužil priamo pri lúpeži.

Čo sa týka subjektívnej stránky trestného činu - ide o priamy úmysel obžalovaného, ktorý chcel spôsobom uvedeným v zákone porušiť alebo ohroziť záujem chránený zákonom, nakoľko poškodeného D. sledoval, vedel, že má pri sebe finančnú hotovosť - dôchodok, vedel, že ide o osobu staršieho veku a potom čo sa mu prvýkrát nepodarilo odcudzitiť mu hotovosť pred stánkom trafiky, sa o to pokúsil druhýkrát, pričom sa úmyselne k nemu priblížil odzadu, aby poškodeného D. prekvapil, schytil ho

a zamedzil tak jeho odporu, aby sa mohol zmocniť jeho finančných prostriedkov, ktoré mal v ľavom prednom vrecku nohavíc. Skutočnosť, že obžalovaný použil „menšie“ násilie je zrejmé z toho, že vedel, že ide o osobu vyššieho veku, menej pohyblivú sa a tak očakával menší odpor.

Rozhodne ani nešlo o skratové konanie zo strany obžalovaného, ktoré by bolo dôsledkom nesprávneho úsudku, nakoľko tento konal premyslene, keďže išiel s poškodeným D. na poštu, kde ho čakal, potom s ním bol opäť pred trafikou, kde poškodený D. kupoval cigarety a následne išiel za ním na sídlisko Zornička, kde ho olúpil. Okrem toho on sám uvádzal vo svojej výpovedi, že išlo o staršieho človeka. Krajskému súdu tak nie je zrejmé, kde tu obhajoba vidí len chvíľkové nesprávne konanie obžalovaného. Ku kritike obžalovaného ohľadne spôsobu, akým okresný súd hodnotil vykonané dôkazy, napr. výpoveď svedkyne J. H., je potrebné vo všeobecnosti uviesť, že v trestnom konaní platia zákonom stanovené pravidlá pre zisťovanie skutkového stavu veci a pre hodnotenie dôkazov. Podľa nich je potrebné zisťovať skutkový stav veci v rozsahu nevyhnutnom pre rozhodnutie. Trestný poriadok nestanovuje žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Krajský súd tiež opakovane vo svojich rozhodnutiach prízvukuje, že právo na spravodlivý proces neznamená právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov. Rovnako súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov, lebo proces dokazovania (a to nie len z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Tr. por., podľa ktorej orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25.08.2015, sp. zn. 4Tdo/36/2015). K nezrovnalostiam vo výpovediach, ktoré ďalej namietal obžalovaný, spočívajúce v tom, že okresný súd sa nevysporiadal s rozporným výpoveďami týkajúcimi sa toho, kto poškodeného D. zavolať do auta, krajský súd uvádza, že tieto rozpory nič nemenia na priebehu skutku ako bol preukázaný.

Ustanovenie § 18 Trestného zákona a ustanovenie § 139 ods. 2 Trestného zákona upravujú spôsob riešenia dvoch odlišných právnych otázok a to jednak otázku zavinenia vo vzťahu k okolnosti, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby, a jednak ďalšiu podmienku použitia osobitného kvalifikačného pojmu chránenej osoby, spočívajúcu v súvislosti spáchania činu s postavením, stavom alebo vekom chránenej osoby. Taká súvislosť musí byť daná nielen objektívne, ale z hľadiska páchatel'a aj subjektívne. V zmysle § 139 ods. 2 Tr. zák. možno spáchanie činu voči (na) osobe vyššieho veku (§ 127 ods. 3, § 139 ods. 1 písm. e/ Tr. zák.) považovať za okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby, len pri úmyselnom trestnom čine. Zároveň sa vyžaduje, aby páchatel' vedel, že poškodený je osobou vyššieho veku a aby túto okolnosť subjektívne spájal s menším odporom alebo slabšou odvetou poškodeného, umocnením účinku trestného činu voči poškodenému, alebo inou okolnosťou, ktorá zakladá alebo podporuje rozhodnutie páchatel'a spáchať trestný čin. (R 117/2014)

Kvalifikačný znak, že bol trestný čin spáchaný na chránenej osobe mal za potrebné krajský súd spresniť v skutkovej vete, aby táto spĺňala podmienku, že obžalovaný si vybral poškodeného D. práve z dôvodu jeho vyššieho veku a očakávaním menšieho odporu (už pri prvom incidente bolo zrejmé, že obžalovaný nečakal vzhľadom na vek poškodeného, že tento zareaguje tak, že mu chytí ruku a nedovolí mu peniaze vybrať z vrecka). Obžalovaný totiž vedel, že ide o staršieho pána, ktorý má problémy s pohybom a má pri sebe hotovosť, ktorú si vybral na pošte. Keďže k trestnému činu došlo počas dňa, mal možnosť ho bezprostredne pozorovať, pričom on sám vo svojej výpovedi uviedol do zápisnice o výsluchu zo dňa 25.11.2019 (čítaná na hlavnom pojednávaní 08.04.2020) „... J. mi povedala, aby som zastavil a dal dolu okno a ona zakričala na takého starého pána...“. Okrem toho obžalovaný aj na hlavnom pojednávaní vypovedal, že poškodený D. mal problémy s chôdzou. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, ktoré si obžalovaný jasne uvedomoval v čase spáchania skutku si tak vybral poškodeného D. ako svoju obeť práve z dôvodu jeho vyššieho veku a sťaženej chôdze, nakoľko bolo zrejmé, že tento nebude mať proti obžalovanému žiadnu šancu klásť väčší odpor. Navyše na hlavnom pojednávaní dňa 08.04.2020 bola prečítaná zápisnica z výsluchu obvineného zo dňa 19.09.2019 z ktorej vyplynulo, že „... cestou som stretol tohto pána, pozval som ho, že ho vezmem autom na poštu a späť. Na pošte si išiel vybrať dôchodok, ja som išiel s ním...“ Z tejto výpovede obžalovaného bolo zrejmé, že vedel, že v osobe

poškodeného D. ide nielen o staršieho pána ale aj o dôchodcu, teda osobu vyššieho veku, keďže vedel, že si bol vybrať dôchodok.

Okresný súd do skutku doplnil síce, že „sa jedná o staršieho pána..“, avšak toto považoval krajský súd za nepostačujúce a doplnil tak skutkovú vetu nasledovne „...čo si všimol, že sa jedná o staršieho pána a očakávajú tak jeho menší odpor...“ Krajský súd pri tejto úprave zohľadnil aj zákaz reformatio in peius. Zákaz reformatio in peius (zákaz zmeny k horšiemu) je potrebné dôsledne chápať ako garanciu práva podávať opravné prostriedky a v dôsledku toho aj ako garanciu práva na obhajobu. Ide o zásadu, ktorá nedovoľuje zhoršiť postavenie osoby, ktorá buď sama podala opravný prostriedok, alebo v prospech ktorej bol opravný prostriedok podaný inou k tomu oprávnenou osobou, v porovnaní so situáciou založenou pred podaním takéhoto opravného prostriedku (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 26. októbra 2011, sp. zn. 1TdoV/19/2011).

Zhoršenie jeho postavenia je zakázané nielen v samotnom opravnom konaní, ale aj v konaní nasledujúcom po zrušení napadnutého rozhodnutia a vrátení veci na nové prejednanie, resp. po zrušení napadnutého rozhodnutia a rozhodnutí vo veci samej odvolacím súdom. Dovolací súd konštatuje, že zákaz zmeny k horšiemu sa vzťahuje aj na daný prípad, keď bolo proti rozsudku súdu prvého stupňa podané odvolanie len v prospech obvineného. Rozsah zákazu reformatio in peius však závisí od konkrétnej právnej úpravy. Analogicky podľa § 327 ods. 2 Trestného poriadku, ak bol napadnutý rozsudok zrušený len v dôsledku odvolania podaného v prospech obvineného, nemôže v ďalšom konaní dôjsť k zmene rozhodnutia v jeho neprospech. Zmena k horšiemu môže nastať v skutkových zisteniach, použitej právnej kvalifikácii, druhu a výmere trestu, vo výroku o ochrannom opatrení, ako aj vo výroku o náhrade škody. Takto široko koncipovaný zákaz zmeny k horšiemu platí aj pre odvolacie konanie. Najvyšší súd SR zdôrazňuje, že postavenie obvineného je potrebné hodnotiť v celom rozsahu rozsudku vrátane jeho následkov a tiež to, že zákaz zmeny k horšiemu sa nevzťahuje na samotné konanie, ale na jeho výsledok, t. j. na rozhodnutie. Doplnením rozhodných skutkových zistení v rozsudku odvolacieho súdu, pri zachovaní totožnosti skutku, sa však nezmenil rozsah ani závažnosť trestnej činnosti zo spáchania ktorej bol obvinený pôvodne uznaný za vinného rozsudkom súdu prvého stupňa, nesprísnila sa právna kvalifikácia skutku ani uložený trest. (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 17.02.2021, sp. zn. 3Tdo/13/2020).

Vzhľadom na citovanú judikatúru tak krajský súd v tomto prípade konštatuje, že odvolanie bolo podané len zo strany obžalovaného, avšak krajský súd pri doplnení skutkovej vety žiadnym spôsobom nenarušil totožnosť skutku. Krajský súd túto skutočnosť zohľadnil s ohľadom na výsledok dokazovania na súde prvého stupňa. Doplnením rozhodných skutkových zistení priamo v rozsudku odvolacieho súdu, sa obžalovanému nezmenil rozsah ani závažnosť trestnej činnosti zo spáchania ktorej bol pôvodne uznaný za vinného rozsudkom súdu prvého stupňa, nesprísnila sa ani právna kvalifikácia skutku ani uložený trest.

Pokiaľ ide o správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo napadnutému výroku o treste, možno skonštatovať, že okresný súd vykonal dokazovanie vo vzťahu k napadnutému výroku o treste procesne správne a v rozsahu dostatočnom na spravodlivé, stavu veci a zákonu zodpovedajúce rozhodnutie, avšak okresný súd pochybil, keď pri ukladaní trestu odňatia slobody obžalovanému aplikoval v rámci priťažujúcich okolností aj § 37 písm. h) Trestného zákona.

Podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona, ak súd ukladá úhrnný trest odňatia slobody za dva alebo viac úmyselných trestných činov, z ktorých aspoň jeden je zločinom, spáchaných dvoma alebo viacerými skutkami, zvyšuje sa horná hranica trestnej sadzby odňatia slobody trestného činu z nich najprísnejšie trestného o jednu tretinu. Horná hranica zvýšenej trestnej sadzby nesmie prevyšovať dvadsaťpäť rokov a pri mladistvých trestnú sadzbu uvedenú v § 117 ods. 1 alebo 3. Popri treste odňatia slobody možno v rámci úhrnného trestu uložiť aj iný druh trestu, ak by jeho uloženie bolo odôvodnené niektorým zo súdených trestných činov.

Podľa § 42 ods. 1 Trestného zákona, ak súd odsudzuje páchatel'a za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin, uloží mu súhrnný trest podľa zásad na uloženie úhrnného trestu.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona, spolu s uložením súhrnného trestu súd zruší výrok o treste uloženom páchatel'ovi skorším rozsudkom, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Súhrnný trest nesmie byť miernejší ako trest uložený skorším rozsudkom. V rámci súhrnného trestu súd uloží trest straty čestných titulov a vyznamenaní, trest straty vojenskej a inej hodnosti, trest prepadnutia majetku, peňažný trest, trest prepadnutia veci, trest zákazu činnosti alebo trest zákazu účasti na verejných podujatiach, ak bol taký trest uložený už skorším rozsudkom a ak tomu nebráni ustanovenie § 34 ods. 7.

Ak súd odsudzuje páchateľa za dva alebo viac trestných činov, uloží mu úhrnný trest podľa toho zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin z nich najprísnejšie trestný. Ak sú dolné hranice trestných sadzieb trestov odňatia slobody rôzne, je dolnou hranicou úhrnného trestu najvyššia z nich. V stručnosti treba uviesť, že princíp ukladania úhrnného trestu podľa § 41 ods. 1 Trestného zákona spočíva v tom, že páchateľovi dvoch alebo viacerých trestných činov je ukladaný trest v rámci trestnej sadzby činu najprísnejšie trestného, pričom sa musí v tomto výroku odraziť aj skutočnosť, že nejde iba o trest za tento trestný čin, ale i za ďalšie, zbiehajúce sa trestné činy. To sa premietne v priznaní priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Trestného zákona, teda že páchateľ spáchal viac trestných činov, čo ale neplatí, ak sa trest ukladá aj s použitím tzv. asperačnej zásady podľa § 41 ods. 2 Tr. zák.

Podľa rovnakých zásad sa postupuje aj pri ukladaní súhrnného trestu, ktorý súd ukladá vtedy, ak odsudzuje páchateľa za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin. Súd teda páchateľa odsudzuje a ukladá mu súhrnný trest za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin, pričom prejednáváný trestný čin musí byť vo viacčinnom súbehu so skorším trestným činom, za ktorý už bol odsúdený. Ak Trestný zákon stanovuje v ustanovení § 42 ods. 1 povinnosť spravovať sa pri ukladaní súhrnného trestu zásadami platnými pre ukladanie úhrnného trestu, jeho účelom je snaha zabezpečiť, aby bol páchateľ potrestaný rovnakým spôsobom, ako keby sa o všetkých jeho trestných činoch rozhodovalo v jedinom spoločnom konaní. Súhrnný trest teda nastupuje namiesto úhrnného trestu, ktorý by bol inak páchateľovi uložený, ak by sa o všetkých zbiehajúcich trestných činoch rozhodovalo v spoločnom konaní. Súhrnný trest je pre páchateľa priaznivejší ako trest samostatný, pretože je v ňom zohľadnená skutočnosť, že páchateľ sa dopustil ďalšieho trestného činu, pričom nebol varovaný odsudzujúcim rozsudkom týkajúcim sa skoršieho trestného činu. Možno teda zosumarizovať, že súhrnný trest sa uloží iba v prípade viacčinného (reálneho) súbehu trestných činov, a to len vtedy, ak bol páchateľ za časť zbiehajúcej sa trestnej činnosti už odsúdený za predpokladu, že na takéto odsúdenie je možné prihliadnuť.

Základným predpokladom uloženia súhrnného trestu je, aby medzi trestným činom, ktorý je predmetom prebiehajúceho konania a trestným činom, vo vzťahu ku ktorému má byť uložený súhrnný trest existoval viacčinný súbeh. Viacčinný súbeh trestných činov je z časového hľadiska vtedy, ak v období medzi prvým z nich a posledným z nich nedošlo k vyhláseniu odsudzujúceho rozsudku za nejaký trestný čin toho istého páchateľa, a to takého rozsudku, ktorý bol ako prvý odsudzujúci rozsudok v trestnom stíhaní pre tento trestný čin vyhlásený a ktorý potom svojho času aj nadobudol právoplatnosť a možno naň dosiaľ prihliadať. Z uvedeného vyplýva, že okamih vyhlásenia odsudzujúceho rozsudku spôsobuje, že vo vzájomnom pomere viacčinného súbehu nemôže byť trestný čin spáchaný pred týmto okamihom a trestný čin spáchaný po tomto okamihu. Súhrnný trest sa uloží iba v prípade viacčinného súbehu, a to len vtedy, ak páchateľ bol za časť zbiehajúcej sa trestnej činnosti odsúdený a ak možno na takéto odsúdenie prihliadať. Súd teda páchateľa odsudzuje a ukladá mu súhrnný trest za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin, pričom prejednáváný trestný čin musí byť vo viacčinnom súbehu so skorším trestným činom (za, ktorý už bol odsúdený).

Z obsahu spisového materiálu Okresného súdu Galanta sp. zn. 27T/35/2020 aj krajský súd zistil, že obžaloba v tejto veci napadla na okresný súd 31.03.2020 pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin porušovania domovej slobody spáchaný spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona k § 194 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona, že okresný súd vo veci vydal 10.08.2020 trestný rozkaz, ktorý bol doručený obžalovanému do vlastných 08.09.2020, že obžalovaný voči nemu podal odpor, v dôsledku ktorého sa vo veci pojednávalo, že na hlavnom pojednávaní konanom 25.11.2020 vzal odpor späť, ktorý sa tak stal právoplatný dňa 25.11.2020.

Krajský súd preto ustálil, že aktuálne súdené skutky spáchané obžalovaným v bode 1/obžaloby spáchaný dňa 16.09.2019 a v bode 2/obžaloby spáchaný od augusta 2018 do 17.09.2019 sú vo viacčinnom súbehu so skutkom spáchaným obžalovaným 09.09.2019 (trestné stíhanie bolo vedené na Okresnom súde Galanta sp. zn. 27T/35/2020), keďže medzi týmito skutkami nebol vyhlásený žiaden odsudzujúci rozsudok za iný trestný čin obžalovaného.

Pokiaľ ide o ukladanie súhrnného trestu, krajský súd ho ukladal podľa toho zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin z nich (zo zbiehajúcich sa) najprísnejšie trestný. Tým je zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona s trestnou sadzbou trestu odňatia slobody vo výmere od 7 rokov do 12 rokov. Konkrétne rozpätie trestnej sadzby bolo potrebné určiť tak, že najskôr krajský súd urobil úpravu trestnej sadzby podľa príslušných ustanovení § 38 Trestného zákona. Krajský súd u obžalovaného nezistil žiadnu poľahčujúcu okolnosť, avšak zistil jednu priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona, keďže v osobe

obžalovaného ide o recidivistu, teda prevažoval pomer priťažujúcich okolností nad poľahčujúcimi (1:0), avšak nedošlo v tomto prípade k zvýšeniu dolnej hranice zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu, pretože v tomto prípade treba aplikovať § 38 ods. 5 Trestného zákona. Z odpisu registra trestov je totiž zrejmé, že obžalovaný bol už za zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona odsúdený rozsudkom Okresného súdu Galanta zo dňa 25.02.2015, sp. zn. 3T/23/2015, teda v tomto prípade opätovne spáchal zločin, a preto bolo v zmysle § 38 ods. 5 Trestného zákona potrebné zvýšiť dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu polovicu, teda dolná hranica sa zvýšila zo 7 rokov na 9 rokov a 6 mesiacov.

Nakoľko krajský súd ukladal súhrnný trest aj vo vzťahu ku skutku, ktorý bol predmetom trestného rozkazu Okresného súdu Galanta zo dňa 10.08.2020, sp. zn. 27T/35/2020, právoplatný dňa 25.11.2020, musel postupovať podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona, a spolu s uložením súhrnného trestu krajský súd zrušil výrok o treste uloženom páchatelovi spomínaným trestným rozkazom, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Krajský súd vzhľadom na aplikáciu tzv. asperačnej zásady mohol obžalovanému ukladať trest odňatia slobody v rozpätí od 9 rokov a 6 mesiacov do 16 rokov. Trest odňatia slobody na samej spodnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby vo výmere 9 rokov a 6 mesiacov považoval za spravodlivý a primeraný (uložený trest krajský súd znížil na samú spodnú hranicu z dôvodu vzhliadnutia len jednej priťažujúcej okolnosti – na rozdiel od okresného súdu, ktorý vzhliadol dve takéto okolnosti).

Obžalovaný namietal, že mu mala byť priznaná poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. l) Trestného zákona, s čím sa krajský súd absolútne nestotožňuje. Obžalovaný sa totiž priznal a oľutoval len skutok v bode 2/ obžaloby. K bodu 1/ obžaloby sa obžalovaný nepriznal, nakoľko nesúhlasil, že tento bol spáchaný násilím a na chránenej osobe. Treba trvať na tom, že ak sa ukladá obvinenému trest za viac trestných činov, možno uznať poľahčujúcu okolnosť uvedenú v ustanovení § 36 písm. l) Trestného zákona len vtedy, ak páchatel priznal a úprimne oľutoval všetky stíhané trestné činy, za ktoré sa mu ukladá trest, čo sa v tomto prípade nestalo.

Krajský súd zaradil obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia, nakoľko v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu bol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin vo veci Okresného súdu Galanta pod sp. zn. 29T/192/2014.

Krajský súd zaviazal obžalovaného na náhradu škody podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku, nakoľko túto si poškodený D. riadne a včas uplatnil vo výške 390,- € do zápisnice o jeho výsluchu zo dňa 18.09.2019. Keďže bola výška škody aj súčasťou popisu skutku uvedeného v tomto rozsudku, musel krajský súd v zmysle § 287 ods. 1 Trestného poriadku uložiť obžalovanému povinnosť nahradiť neuhradenú škodu vo výške 342,07 €. Náhrada škody bola obžalovanému vo výške 47,93 € vrátená, a preto obžalovaného v tejto časti sumy nezaviazal na náhradu škody. Podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku poškodeného D. so zvyškom jeho nároku odkázal na civilný proces.

Ochranný dohľad obžalovanému krajský súd neuložil, pretože bol toho názoru, že neboli splnené podmienky v zmysle § 76 ods. 2 Trestného zákona, keďže obžalovaný nebol doposiaľ dvakrát vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin.

Z vyššie uvedených dôvodov bolo preto rozhodnuté spôsobom uvedeným vo výrokoch tohto rozsudku krajského súdu.

Tento rozsudok bol prijatý jednomyseľne (§ 163 ods. 4 Trestného poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.